

Katechéza Sv. Otca Františka o svätej omši

Nedeľné slávenie Eucharistie je stredobodom života Cirkvi. My kresťania chodíme v nedeľu na svätú omšu, aby sme stretli zmŕtvychvstalého Pána, alebo lepšie, aby sme mu dovolili, aby sa s nami stretol, aby sme počúvali jeho slovo, sýtli sa pri jeho stole a tak sa stali Cirkvou, čiže jeho tajomným telom žijúcim vo svete. Toto už od začiatku chápali Ježišovi učeníci, ktorí slávil eucharistické stretnutie s Pánom v ten deň týždňa, ktorý Židia nazývali „prvým v týždni“ a Rimania „dňom slnka“, lebo v ten deň Ježiš vstal z mŕtvych a zjavil sa učeníkom, hovoriac s nimi, jediac s nimi, darujúc im Ducha Svätého, ako sme to počuli v biblickom čítaní. Aj veľké zoslanie Ducha Svätého na Turíce nastalo v nedeľu, päťdesiaty deň po Ježišom zmŕtvychvstaní. Z týchto dôvodov je pre nás nedeľa svätým dňom, posväteným eucharistickým slávením, živou prítomnosťou Pána medzi nami a pre nás. Je to teda svätá omša, ktorá robí nedeľu kresťanskou! Kresťanská nedeľa sa „točí“ okolo svätej omše. Aká je to pre kresťana nedeľa, ak v nej chýba stretnutie s Pánom? Existujú kresťanské spoločenstvá, ktoré sa ziaľ nemôžu tešiť zo svätej omše každú nedeľu; aj oni sú však v tento svätý deň povolané zhromaždiť sa na modlitbu v mene Pána, počúvajúc Božie slovo a oživujúc si túžbu po Eucharistii. Niektoré sekularizované spoločnosti stratili kresťanský zmysel nedele osvetlenej Eucharistiou. Toto je škoda! V týchto kontextoch je nevyhnutné oživiť toto vedomie, aby sme znovu obnovili význam oslavy, význam radosti, farského spoločenstva, solidarity, odpočinku posilňujúceho dušu i telo. Týmto všetkým veciam nás nedeľu čo nedeľu vyučuje Eucharistia. Preto chcel Druhý vatikánsky koncil zdôrazniť, že nedeľa «je prvotným sviatočným dňom a tak ho aj treba predkladať a odporúčať nábožnosti veriacich, aby sa zároveň stal dňom radosti a odpočinku od práce». Nedeľný odpočinko od práce v prvých storočiach neexistoval – je to špecifický prínos kresťanstva. Na základe biblickej tradície Židia odpočívajú v sobotu, zatiaľ čo v rímskej spoločnosti sa v rámci týždňa nepočítalo s dňom odpočinku od služobných prác. Práve kresťanské chápanie: žiť ako synovia a nie ako

otroci, živiť sa Eucharistiou – toto urobilo nedeľu, takmer všeobecne, dňom odpočinku.

Bez Krista sme odsúdení na ovládnutie únavou každodennosti, s jej starosťami a strachom o zajtrajšok. Nedeľné stretnutie s Pánom nám dodáva silu prežívať prítomnú chvíľu každého dňa s dôverou a odvahou, ako aj kráčať vpred s nádejou. To je to, prečo my kresťania ideme na stretnutie s Pánom v nedeľu pri eucharistickom slávení. Eucharistické spojenie vo svätom prijímaní s Ježišom – vzkrieseným a žijúcim naveky – anticipuje tú nedeľu bez konca, keď už viac nebude námahy ani bolesti, ani smútku či sĺz, ale len radosť z plného a večného života s Pánom. Aj o tomto blaženom odpočinku nám hovorí nedeľná svätá omša, keď nás učí zveriť sa v priebehu týždňa do rúk Otca, ktorý je na nebesiach. Čo môžeme odpovedať tomu, kto hovorí, že neosoží chodiť na omšu, ani len v nedeľu, lebo to, čo je dôležité, je dobre žiť a milovať blížneho? Je pravda, že kvalita kresťanského života sa meria schopnosťou milovať, ako povedal Ježiš: «Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať» (Jn 13,35); ako však môžeme uskutočňovať evanjelium bez toho, aby sme k tomu nedeľu čo nedeľu nabrali potrebnú energiu z nevyčerpatelného zdroja Eucharistie? Nechodíme na omšu preto, aby sme niečo dali Bohu, ale preto, aby sme prijali od neho to, čo skutočne potrebujeme. Pripomína nám to modlitba Cirkvi, ktorá sa takto obracia na Boha: «Ty hoci nepotrebuješ našu oslavu, predsa prijímaš naše vďaky; pretože nás nesmierne miluješ. Naše chvály nepridávajú nič k tvojej veľkosti, ale nám prispievajú k spásu» (Rímsky misál, Pieseň vďaky - spoločná IV.). Na záver: prečo ísť v nedeľu na svätú omšu? Nestačí odpovedať, že je to cirkevný predpis; toto pomáha chrániť jej hodnotu, avšak samotné to nestačí. My kresťania potrebujeme mať účasť na nedeľnej svätej omši, lebo jedine s Ježišovou milosťou, s jeho živou prítomnosťou v nás a medzi nami môžeme uviesť do praxe jeho prikázanie, a tak byť jeho hodnovernými svedkami.

BOŽÍ RYTIER

Informačný týždenník Rímskokatolíckej farnosti sv. Martina Radatice

17.12. 2017, ročník XIII., č.51, bozirytier1@gmail.com

3. Adventná Nedeľa

Duša mi plesá v mojom Bohu

„Bez prestania sa modlite“
/1 Sol 5,17/

Bez prestania? To znie trochu nemožne, však? No vzchop sa! Pavol týmito slovami nemyslí, že sa máme doslova celý deň modliť. Hovorí o postoji. Žiada nás, aby sme si stále, pri akejkoľvek činnosti, uvedomovali Božiu prítomnosť. Aj to však môže znieť trochu radikálne. Pomysli však na Pannu Máriu. Predstav si ju a uvažuj, nad čím premýšľala pár dní pred Ježišovým narodením. Ako každá matka čakajúca dieťa pravdepodobne veľmi pozorne vnímala každý pohyb, ktorý urobilo dieťa v jej lone. Predstav si, ako si položila ruky na brucho a pritom sa usmievala. Pozeraj, ako musela stále prispôbovať svoju polohu pri rôznych činnostiach, dávať pozor pri chôdzi, dostatočne spať a pripravovať dom na príchod bábätko. Všetko sa sústredilo na starostlivosť o život, ktorý v nej rástol. Tak ako dávala Panna Mária pozor na všetky pohyby a hnutia Dieťaťa v jej vnútri, môžeme my dávať pozor na hnutia Ducha Svätého. Samozrejme, Mária to mala o niečo ľahšie. Pri tehotenstve sa zmenilo celé jej telo. Na Ježiša sa teda nedalo nedávať pozor.

No aj tebe sa to môže podariť. Skús nasledujúci spôsob: vyhrad' si pár okamihov v každom dni na krátke zastavenie, pri ktorom sa obrátiš na Pána. Môžeš napríklad začať svoj deň rannou modlitbou a potom sa každé tri hodiny zastaviť a pomodliť. Napokon sa môžeš s Pánom pohovárať predtým, než pôjdeš spať. A tvoja modlitba nemusí byť ani veľmi zložitá. Pomodli sa Otče náš, poďakuj mu za jeho pozhnanie a popros o odpustenie za hriechy, ktoré ti zídu na um. Postupom času zistíš, že si pri Pánovi bližšie. A ktovie? Možno pocítiš aj to, ako sa hýbe v tvojom srdci – tak ako ho Mária cítila vo svojom lone!

„Pane, pomôž mi zostať blízko teba.“